

Uddrag fra "**117 stemmer, fremmed og nært, om drømme og visioner**", Forlaget Epigraf 2012.

Med DRØM tatoveret på højre skulderblad
Thulla Birgisdóttir Wamberg

Jeg har altid elsket drømmefeltet, eller den substans, som drømme er gjort af. Og det så meget at jeg i mine 20'ere fik tatoveret DRØM på japansk på mit højre skulderblad.

For drømme skyder op på en fontæne af inspiration, og trækker et flyverspor af livsenergi efter sig. Jo vildere drømmen er, des mere hjertebanken får jeg.

I selve fødselsøjeblikket i min bevidsthed dannes der kontakt til hjertet, som drømmen herefter svøber sig omkring som en sødmefyldt, pastelfarvet vatsky, besat med de klareste dråber og ædelstene fra Aladdins hule. Den kaster sit ekko videre ud i mit system, så blodet bliver varmere i kroppen, den transformerer sig og danner farvede spiraler i mit sind, så jeg bliver helt ør og blankøjet... Den danser videre ud i æteren, hjulpet på vej af opildnende engle og sprælske vilde heste, den fortsætter videre ud og ud og bliver til billeder og formationer omgivet af lyde, skæve symfonier og euforiserende lugte...

Den kan være ganske ihærdig og vedholdende i sit udtryk og bibeholde sin kraft, uanfægtet af tidens gang, insisterende på at blive indfriet – eller den kan, bedst som jeg kigger på den, afmattes, blegne og svinde ind for næsen af mig; som tyndt røg kan den fortone sig og efterlade mig nøgtern, blot 37 grader varm og med hvilepuls.

Eller den kan transformere sig igen og igen, ja endda ændre sit DNA undervejs på sin rejse hen mod sin indfrielse; den kan føde nye drømme, eller ligefrem risikere at komme op at slås med konkurrenter, der pludselig lokker, fordi de har en særlig mærkbar og hypnotisk stemme.

Og så kan den have skypumpens karakter, hvor den ønsker at suge mig op til sig, så jeg forsvinder i den, og måske aldrig slipper ud af den igen, eller kommer ud som findelte benstumper... men den slags skypumpedrømme er jeg altid blevet advaret imod i mit barndomshjem, endda i en sådan grad at et og andet uskyldigt spirende drømmekim har måttet lade livet af den fluesmækker, jeg i angst for at forvandle mig til fantast har svirpet alt for panisk med.

Men det var da jeg var yngre, nu har jeg for længst åndet lettet op og sandet, at jeg ikke *er* fantast, så skypumpedrømmene kan bare komme an. Jeg iagtta'r dem bare, mens de driver forbi i deres buldrende mørkeviolette og purpurfarvede, men urealistiske antræk.

Og visionerne... ?

I mit system er visioner drømme, der har substans og karakter nok til at hoppe ud af det legende felt og videre ud i marken, hvor de har evnerne til at ændre verden til det bedre i en eller anden grad. Ulasteligt klædt på, stramme i kødet, med blikket klart rettet fremad, udad, opad. Deres herre skal ha' kraften til at følge dem til dørs, da de ellers fremstår hule og ligegyldige, hvor smukke de end lyder. En vision, der ikke bliver ført ud i livet, er ligeså meget værd som en ny bil uden motor. Så hvis guderne åbner for sluserne og pludselig planter en vision i ens system, må man kridte skoene. Det forpligter.

Thulla Birgisdóttir Wamberg (1963) *komponist og sanger*